

og navnlig den sidste, der omhandlede Bred-
 eiernes Forhold til Vandet. Det var en jevn,
 sund, klar og naturlig Udveckling af Forholdet.
 Det staar ogsaa mig klart, at det Vand, der til-
 fældigvis løber over en Bredeiers Eiendom, ikke
 er hans udelukkende Eiendom. Vandet er saa at
 sige Fællesie for en stor Kredts, hvem det kan
 komme tilgode, og den Enkelte kan ikke saaledes
 lægge Beslag derpaa. Der er enkelte Punkter,
 hvor jeg kunde ønske denne Grundtætning anvendt
 i Loven. Jeg skal komme tilbage dertil senere.
 Det glæder mig saameget mere at være enig med
 den høitærede Minister i dette ene Punkt, som
 der er væsentlige Punkter, hvor jeg ikke kan til-
 træde den ærede Ministers Ansuelser. Jeg vil
 komme til nærmere at berøre dette under Sagens
 Behandling. Ganske vist kan det ikke falde mig
 ind at gjøre noget Skaar i den almindelige Glæde,
 der har lagt sig for Dagen saavel her som andet-
 steds over det fremkomne Forslag, i Forbindelse
 med en hjertelig Tak til alle de medvirkende
 Kræfter. Det vilde være hjerteligt at forstryke
 den Enighed, der saaledes har lagt sig for Dagen.
 Jeg skal ogsaa tiltræde den bifaldende Dom, der
 navnlig er yttret af det ærede Medlem for Veile
 Amts 3die Valgkreds (Th. Nielsen) og det ærede
 Medlem for Kjøbenhavns Amts 4de Valgkreds
 (Sjrup). De Herrers vare meget høflige i deres
 Udtryk om dette Lovudkast; det var „fortrinligt i
 alle Maader“. Men det forekommer mig for-
 resten, at den høitærede Indenrigsminister
 havde Ret, da han sagde, at de Udtalelser, som
 ere komne fra de to Herrers Side, egentlig kunde
 koncentreres i den Sætning: Det Gode er ikke
 nyt, og det Nye er ikke godt (Modsigelse af In-
 denrigsministeren). Den høitærede Minister
 sagde ikke de Ord; men det forekommer mig, at den
 ærede Ministers Tanke gik i den Retning, og det
 gjorde ogsaa min, og forsaavidt er jeg altsaa enig
 med den meget ærede Minister. Som sagt, jeg
 har Indvendinger at gjøre mod dette Lovforslag,
 men disse Indvendinger ere ikke anderledes, end
 at de gaa ud paa at paavise forskjellige Mangler
 og Brøst, som efter min Mening ere tilstede; men
 Sligt klæber jo altid ved ethvert Kjennekværk
 og klæber endogaa ved dette „særdeles fortrin-
 lige Værk“. Jeg har Indvendinger at gjøre i
 forskjellige Retninger, baade hvad Formen og Ind-
 holdet angaar. — Hvad Formen angaar, kan jeg
 ikke karakterisere mine Indvendinger bedre end ved
 at bemærke, at, dersom jeg blev Medlem af det
 Udvalg, der sikkert vil blive nedsat, hvad jeg utvivl-
 somt ikke bliver paa Grund af min isolerede Stil-
 ling, vilde jeg gjøre det Forslag til ærede Kol-
 leger, at vi delte disse Kapitler imellem os, og
 gjorde et Udtag af dem, hvorved vi mulig kunde
 reducere dem til det Halve, saaledes at dette Værk,
 der indtager 2 Ark tætrykte Sider og indeholder
 henimod 90 Paragrafer, kunde blive mindre, saa-
 ledes at Stofmassen vel ganske vist blev den

samme, men blev ifkædt en Klædning, der
 passede mere snøret omkring den. Jeg udtaler
 ikke denne Antydning som en Bebreidelse mod
 dette Lovforslag alene. Det forekommer mig,
 at det er en Bebreidelse, der rammer de fleste
 af de Lovforslag, som vi modtage saavel fra den
 høie Regjering som fra andre Sider, idet man
 har fjernet sig noget fra den Lovstil, som man
 lagde Bind paa, dengang Grundloven blev given,
 denne Kelegamsstil, om jeg saa maa kalde det,
 som har sine særdeles store og gode Sider for
 dem, der skulde bruge Loven i det praktiske Liv.
 Men det er som bekendt vanskeligt, det tager
 baade Tid og kostet Arbejde at skrive kort. Det
 er meget lettere og fler meget hurtigere at skrive
 langt. Derfor kan jeg saa godt forstaa, at der
 har indsnæget sig i Lovgivningsarbejdet en mindre
 Flid og Agtpaagivenhed med Hensyn til Lovenes
 Udarbejdelse end den, der fandt Sted i den første
 Tid efter Grundloven. Disse saa Bemærkninger
 skal jeg, hvad Formen angaar, indskrænke mig til,
 idet jeg endnu kun skal notere, at det forekommer mig,
 at Loven paa sine Steder minder om at være en
 Oversættelse. Det veed jeg nu ikke bestemt, men
 det forekommer mig, at der er Udtryk og Ven-
 dinger i den, som minde om et fremmed Sprog.
 Dette skal jeg dog ganske lade være ude
 af Betragtning; det har ikke Noget at sige; naar
 blot Vendingerne og Udtrykkene ere gode, er det
 ligegyldigt, hvorfra de komme, især naar Bestem-
 melserne tillige ere gode. Dette, hvad Formen an-
 gaar. — Før jeg gaar over til at omtale Ind-
 holdet nærmere, skal jeg tillade mig at gjøre en
 ganske almindelig Bemærkning, og det er den, at
 dette Lovforslags Gjennemførelse vil være særdeles
 kostbar for Kommunerne, kostbar paa forskjellig
 Vis. En direkte Udgift fremkommer strax, nem-
 lig til den nye Embedsmand, Vandinspektøren,
 Amtsraadene have allerede deres Veinspektør,
 og man staaer nu i Begreb med at give dem en
 Vandinspektør (Sag d: Det have de!), have de en
 Vandinspektør, saa beder jeg om Forladelse; det
 er altsaa ikke nogen ny Embedsmand; men er det
 ogsaa ethvert Amtsraad, der har det? (Sag d:
 Sa det er!); ja det længe varer det maaffe da
 ikke, inden man faar Amtsingeniører, Amtsbyg-
 ningsinspektører o. s. v. o. s. v. (Inden-
 rigsministeren: Da ikke ved dette Lov-
 forslag). Det er sikkert; men hvortom Alting
 er, er det maaffe den mindste Udgift til
 Vandinspektøren. De indirekte Udgifter frem-
 komme derved, at der efter denne Lov vil
 forekomme en Mængde Vandløbsregulerin-
 ger, som ikke tidligere have fundet Sted.
 Det vil fremkalde en ganske betydelig
 forøget Udgift med Hensyn til de for-
 skjellige Vandløb; det er jo nemlig givet, at,
 naar man kan optage Vandløb blandt de offent-
 lige Vandløb, uden at der foretages noget Sam-
 tykke dertil fra Beboernes Side, vil man jo i